Elin Hilderbrand

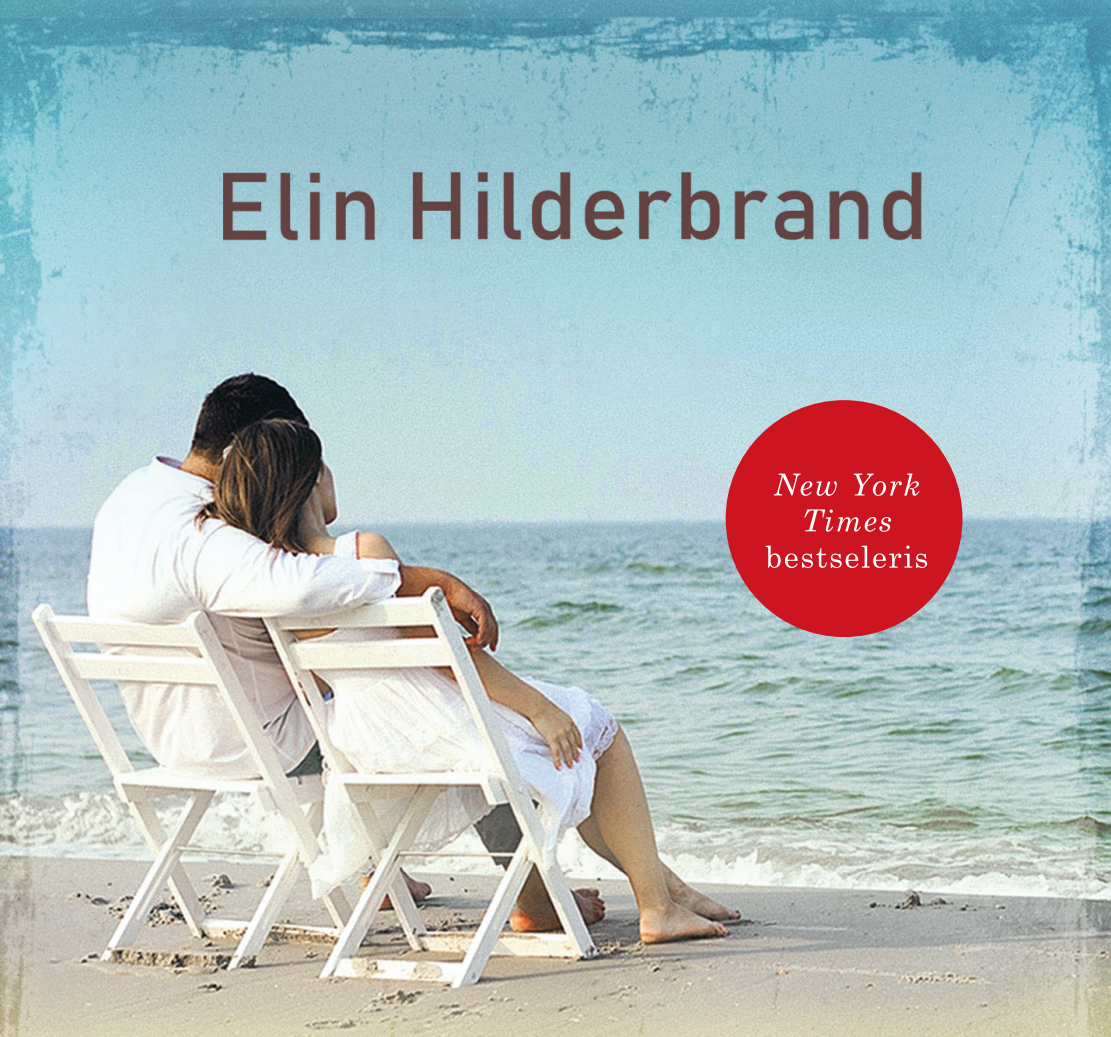

New York Times bestseleris

TOBULA PORA

TYTO ALBA

Idealus romanas ilgoms atostogoms. --- *People*

Elin
Hilderbrand

TOBULA PORA

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
Vytautas Petrukaitis

VILNIUS 2019

Elin HILDERBRAND
THE PERFECT COUPLE
Little, Brown and Company
New York, 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2018 by Elin Hilderbrand
© Vytautas Petrukaitis, vertimas į lietuvių kalbą, 2019
© „Tyto alba“, 2019

ISBN 978-609-466-401-4

° ° °

Šeštadienis,
2018 m. liepos 7 d., 5:53

° ° °

VIRŠININKAS

Telefono skambutis prieš šešias ryto šeštadienį niekada nežada nieko gero, bet per šventinius savaitgalius tokių pasitaiko. Tiek kartų, kad jau nė nesuskaičiuoja, Nantaketo policijos valdybos viršininkas Edas Keipnašas matė, kad Liepos ketvirtoji* susiklosto nekaip. Dažniausiai pasitaiko nelaimingas atsitikimas – žmogui nutraukiamas pirštas uždegant fejerverkus, bet nutinka ir rimtesnių dalykų. Vienais metais potvynio bangos pasiglemžė besimaudantįjį; kitais vyras išgėręs dešimt taurelių tekilos atliko salto atgal nuo plaukiojančios maisto prekių parduotuvės ir taip tėškėsi į vandenį, kad lūžo sprandas. Įprastai būna tiek pasigėrusių viešose vietose, kad vos tilptų į didelį turistinį autobusą, be to, kyla dešimtys muštynių, kai kurios tokios rimtos, kad tenka įsikišti policijai.

Kai suskamba telefonas, Andrėja ir vaikai kietai miega. Klojei ir Finui – šešiolika; kai jo paties vaikai buvo tokio amžiaus, jis lengvai išsisukęs, – dabar supranta Viršininkas. Su Kloje ir Finu vargo daugiau. Juodu iš tikrųjų yra Andrėjos pusseserės Tesės ir jos vyro Grego vaikai. Pora žuvo per nelaimę jūroje

* JAV nepriklausomybės diena. *(Čia ir toliau – vertėjo pastabos.)*

prieš devynerius metus. Finas turi merginą Lolą Bad ir dėl šios jaunuolių meilės namai verčiasi aukštyn kojomis. Fino sesuo dvynė Klojė vasarą dirba pas Šivon Krispin „Salos valgiuose“ – daugiausiai užsakymų sulaukiančioje Nantaketo maisto ir gėrimų tiekimo bendrovėje.

Viršininkas ir Andrėja pasidalijo savo rūpesčius dėl dvynių lygiai per pusę: Andrėja nerimauja, kad Finas neužtaisytų Lolai Bad vaiko (nors Viršininkas nesmagiai jausdamasis įteikė Finui milžinišką prezervatyvų dėžę gana rūsčiai paliepdamas: „Naudok juos. Kiekvieną kartą!“). Viršininkas nerimauja, kad Klojė nepradėtų gerti ir vartoti narkotikų. Viršininkas daugybę kartų matė, kaip valgių ir gėrimų pramonė veda į pagundą nieko neįtariančius savo darbuotojus. Nantaketo saloje – per šimtą krautuvių ir įstaigų, turinčių leidimą prekiauti alkoholiu; panašaus dydžio Masačusetso valstijos miestuose jį turi vidutiniškai dvylika. Ši sala, vasaros kurortas, garsėja šventėmis, lengvabūdiškomis pramogomis ir ekscesais. Viršininko pareiga – kasmet perskaityti paskaitą apie piktnaudžiavimą narkotikais savaitė prieš vidurinės mokyklos išleistuvių vakarą; šįmet jos klausėsi ir Finas su Kloje, po jos nė vienas į jį nenorėjo nė pažiūrėti.

Viršininkas dažnai jaučia esąs per senas šiai didžiulei atsakomybei – auginti paauglius. O daryti jiems įspūdį tikrai ne jo jėgoms.

Viršininkas nusineša telefoną į atvirą verandą, iš kurios atsiveria vaizdas į saugomą pelkyną; čia jo pokalbiai vyksta slaptai, juos girdi tik raudonsparniai trupialai ir pelėnai. Iš namo gali grožėtis saulėlydžiais, bet, deja, ne vandeniu.

Skambina seržantas Diksonas, vienas geriausių valdyboje.

– Edai, – sako jis, – turim skenduolę.

Viršininkas užsimerkia. Diksonas jam pranešė, kad žuvo

Tesė ir Gregas. Seržantui Diksonui nesunku pranešti nerimą keliančias žinias; tiesą sakant, jis, rodos, mėgaujasi tai darydamas.

– Klok, – ragina Viršininkas.

– Baltaodė moteris Merit Monako pavarde. Dvidešimt devynerių, iš Niujorko, atvyko čia, į Nantaketą, į vestuves. Rasta plūduriuojanti kniūbsčia prie pat kranto priešais 333-iąjį namą Monomojaus kelio rajone – name vyksta vestuvės. Matyt, mirties priežastis – skendimas. Apie atsitikimą pranešė Rodžeris Peltonas. Pažįsti Rodžerį – vyruką, kuris organizuoja brangias vestuves?

– Pažįstu, – atsako Viršininkas. Jis ir Rodžeris Peltonas – „Rotary“ klubo nariai.

– Rodžeris man sakė, kad iš pat ryto apžiūri visas vietas, kur vyks vestuvės, – taip įpratęs dirbti, – sako Diksonas. – Girdi, čia pasirodęs išgirdo klyksmą. Paaiškėjo, kad nuotaka ką tik ištraukė iš vandens kūną. Rodžeris bandė daryti dirbtinį kvėpavimą, bet jis sakė, kad mergina jau buvo negyva. Jo manymu, ji mirė prieš kelias valandas.

– Tai nustatys medicinos ekspertas, – taria Viršininkas. – Sakei, trys šimtai trisdešimt trečias namas Monomojaus kelyje?

– Ten visas kompleksas, – aiškina Diksonas. – Pagrindinis namas, du vienaukščiai svečių nameliai ir namelis prie baseino. Šio komplekso pavadinimas – „Vasaros kraštas“.

„Vasaros kraštas“. Viršininkas matė namą su šiuo užrašu, bet jame niekada nebuvo. Ta Monomojaus kelio dalis – pasakiškai prašmatnus rajonas. Ten gyvenantiems žmonėms įprastai nebūna bėdų, dėl kurių reikėtų policijos. Namai turi įmantrias saugos sistemas, o jų gyventojai diskretiškai slepia bet kokias kilusias problemas.

– Ar pranešta dar kam nors? – klausia Viršininkas. – Valstijos policijai? Medicinos ekspertui?

– Pranešta, – atsako Diksonas. – Graikas jau ten važiuoja. Mums pasisekė: vakar jis buvo čia, saloje. Kešas ir Elsonherstas atostogauja iki pirmadienio, o man baigiasi dviguba pamaina, tad nežinau, ką dar norėsi pasitelkti. Kiti vaikinai dar žaloki...

– Dėl to jaudinsiuosi kiek vėliau, – pertaria jį Viršininkas. – Ar mergina turi artimųjų, kuriems būtų galima pranešti?

– Gerai nežinau, – atsako Diksonas. – Jaunoji buvo tokia susikrimtusi, kad liepiau greitosios medikams vežti ją į ligoninę. Jai būtinai reikėjo ksanakso. Ji vos kvėpavo, o kalbėti apskritai nepajėgė.

– Laikraštis turės apie tai nerašyti, kol pranešime artimiausiam giminaičiui, – taria Viršininkas.

Tai menkutė gera naujiena: mažiausiai Viršininkui reikia, kad Džordanas Randolfas iš „Nantucket Standard“ šniukštinėtų nusikaltimo vietoje. Viršininkas negali patikėti, kad nepastebėjo skambučio telefonu 911 žvalgytuve. Per daugybę metų jis tiesiog šiurpiai išmoko filtruoti į žvalgytuvą patenkančius duomenis. Net miegodamas žino, kas yra verta jo dėmesio, o į ką galima žiūrėti pro pirštus. Bet dabar jis turi reikalą su negyvėliu.

Įstatymas įpareigoja pareigūnus spėti, kad įvykdytas nusikaltimas, nors čia, Nantakete, smurtiniai nusikaltimai reti. Šioje saloje Viršininkas dirba beveik trisdešimt metų ir per visą tą laiką matė vos tris žmogžudystes. Taigi vieną per dešimtmetį.

Apie skenduolę pranešė Rodžeris Peltonas. Viršininkas girdėjo Rodžerio vardą neseniai. *Visai* neseniai, per pastarą-

sias dvi dienas. Ir apie tą *kompleksą* Monomojuje irgi kažkur girdėjo. Bet kur?

Jis išgirsta švelniai barbenant į langą ir pro stiklą mato Andrėją su naktiniais marškiniais, laikančią puodelį kavos. Jai už nugaros po virtuvę vaikštinėja Klojė su padavėjos uniforma – baltais marškiniais ir juodomis kelnėmis.

Klojė jau atsibudusi? – nustemba Viršininkas. Šeštą ryto? Ar šiąnakt parsirado namo taip vėlai, kad užmigo nenusirengusi?

Taip, – nusprendžia. Išvakarėse ji aptarnavo vestuvių repeticijos vakarienę*. Tada staiga suvokia: Klojė sakė Viršininkui, kad repeticijos vakarienė ir vestuvės vyksta Monomojuje ir kad Rodžeris – vestuvių planuotojas. Tai tos pačios vestuvės. Viršininkas papurto galvą, nors geriau negu kas nors kitas žino, kad sala maža.

– Ar moteris, kurią radote, buvo apsistojusi sodyboje, kurioje vyksta vestuvės? – klausia Viršininkas.

– Taip, – atsako Diksonas. – Ji buvo vyriausioji pamergė, Viršininke. Nemanau, kad vestuvės įvyks.

Andrėja, galbūt pažinusi Viršininko veido išraišką, išeina į verandą, paduoda Edui jo kavą ir dingsta viduje. Klojė pranyko. Tikriausiai užlipo į viršų palįsti po dušu prieš darbą, kurio dabar nebebus. Tokios naujienos kaip ši sklinda greitai. Viršininkas tikisi, kad Šivon Krispin paskambins bet kurią akimirką.

Ką dar Klojė sakė apie vestuves? Viena iš šeimų – britai, motina kažkuo garsi – aktorė? Teatro aktorė? Dramaturgė? Kažkas tokio.

Viršininkas pirmą kartą gurkšteli kavos.

---

* Jungtinėse Amerikos Valstijose esama tradicijos rengti tokią vakarienę po vestuvių repeticijos, pačių vestuvių išvakarėse.

– Tu vis dar ten, Diksonai? Ar, be nuotakos ir Rodžerio, kalbėjaisi dar su kuo nors?

– Taip, kalbėjausi su jaunikiu, – atsako Diksonas. – Jis norėjo važiuoti į ligoninę su jaunąja, bet pirma įėjo į vieną iš svečių namelių pasiimti piniginės ir mobiliojo ir tuoj pat vėl išėjo mums pranešti, kad dingo vyriausiasis pabrolys.

– Dingo? – pakartoja Viršininkas. – Vadinasi, galimas daiktas, kad *du* žmonės negyvi?

– Apžiūrėjau vandenį, paplūdimį ir kelis šimtus metrų į abi puses pro savo lauko žiūronus, – atsako Diksonas. – Nieko blogo nepamačiau. Bet, sakyčiau, kol kas viskas yra įmanoma.

– Pasakyk Graikui, kad malonėtų manęs palaukti, – sako Viršininkas. – Aš važiuoju tenai.

° ° °

Penktadienis,
2018 m. liepos 6 d., 9:15

° ° °

GRIR

Grir Garison Vinberi griežtai laikosi tradicijų, protokolo ir etiketo, bet jaunesniojo sūnaus vedybų proga į visus tris nusispjovė. Įprastai dukters vestuves rengia ir už jas moka nuotakos tėvai, bet Bendžio ir Selestės atveju vestuvės būtų vykusios prekybos centro bažnyčioje, o priėmimas – „TGI Fridays“ restorane.

Esi baisi snobė, Grir, – mėgsta kartoti jos vyras Tagas. Grir baiminasi, kad jis sako tiesą. Bet dėl Bendžio vestuvių ji tiesiog negalėjo neįsikišti. Pažiūrėkit, ką jai teko iškęsti, kai Tomas vedė Abigailę Friman: *teksasietiškos* vestuvės, per kurias visi pono Frimano naftos doleriai buvo demonstruojami didingai, groteskiškai. Trys šimtai žmonių atėjo į „Salt Lick“ kepsninę „pasveikinti jaunųjų“ – Grir tikėjosi nugyventi visą gyvenimą netapdama įstaigos pavadinimu „Druskos laižyklos“ kepsninė nuolatine kliente – kur siūlomas aprangos kodas buvo „nerūpestingas kalvotų vietovių“. Grir paklaustas, ką tai galėtų reikšti, Tomas atsakė: „Mūvėk džinsus, mamyte.“

Mūvėti *džinsus* savo vyresniojo sūnaus vedybų šventėje?! Grir pasirinko pūstas dramblio kaulo spalvos kelnes, avėjo „Ferragamo“ bateliais daugiasluoksniais kulnais. Apsiriko pa-

sirinkusi dramblio kaulo spalvos kelnes, nes šio priėmimo svečiai turėjo pirštais valgyti kiaulienos šonkaulius. Pasigirdo džiugūs klyksmai, netikėtai pasirodžius kantri dainininkui Džordžui Streitui, kurį visi vadino Kantri Karaliumi. Grir vis dar negali įsivaizduoti, kiek ponas Frimanas turėjo sumokėti samdydamasis Kantri Karalių – ir dar į renginį, kurio įprastai nebūna vestuvių programoje.

Važiuodama landroveriu (jos vyras Tagas davė nurodymą jį perdaryti ir atsiųsti iš Anglijos) į „Hy-Line“ bendrovės keltą pasiimti Selestės tėvų – Bruso ir Karen Otisų – ji dainuoja tai, ką groja radijas, – B. Dž. Tomo „Esu priklausomas nuo jausmo“.

Šį savaitgalį Grir iš esmės yra ne tik jaunikio, bet ir jaunosios motina, nes vadovauja viskam šimtu procentų. Ji nesutiko nė menkiausio pasipriešinimo iš nieko, taip pat ir iš pačios Selestės; į visus Grir siūlymus mergina atsako vis ta pačia SMS: Sakyčiau, gerai. (Grir baisiai nemėgsta rašyti trumpųjų žinučių, bet jeigu nori bendrauti su tūkstantmečio kartos* atstovais, privalai atsisakyti senamadiškų idėjų, kaip antai tikėtis pasikalbėti su jais telefonu.) Grir turi pripažinti: buvo kur kas lengviau, negu ji tikėjosi, pasiekti, ko nori, parenkant spalvas, gėles, valgių ir gėrimų tiekėją bei sudarant svečių sąrašą. Lyg tai būtų jos pačios vestuvės trisdešimt dvejais metais vėliau, tik be valdingos motinos ir senelės, kurios prisispyrė, kad priėmimas vyktų per baisius popietės karščius Svoloukrofte, ir be jaunikio, kuris prisispyrė surengti bernvakarį vestuvių išvakarėse. Tagas parsirado namo septintą ryto atsiduodamas airišku viskiu ir „Chanel Nr. 9“. Kai Grir ėmė raudoti ir pareika-

* Tūkstantmečio karta – žmonės, pasiekę brandą XXI a. pradžioje.

lavo pasakyti, ar jam išties užteko įžūlumo gulėti su kita *naktį prieš savo vestuves*, jos motina pasivedėjo ją į šalį ir paaiškino, kad santuokoje svarbiausias reikiamas įgūdis – nuspręsti, ar verta pyktis dėl niekų. *Jeigu nusprendi vaidytis, turi būti tikra, kad laimėsi*, – sakė jai motina.

Grir stengėsi išlikti budri Tago ištikimybės požiūriu, nors tai neapsakomai vargina, kai vyras toks žavingas kaip jos. Grir nė karto nerado tvirtų jo nukrypimų į šalį įrodymų, nors įtarimų jai tikrai kildavo. Iki pat šios minutės ji turi jų dėl tokios Feterlės Deil – ji atvyks į Nantaketą iš Londono vos po kelių valandų. Jei Feterlė bus tokia kvaila ir nerūpestinga, kad mūvės sidabrinį žiedą su rožiniais, geltonais ir mėlynais safyrais, – Grir puikiai žino, kaip jis atrodo, nes juvelyrė Džesika Hiks jai parodė jo nuotrauką, – Grir nuojauta nebus jos apgavusi.

Junion gatvėje Grir patenka į eismo spūstį. Jai reikėjo išvažiuoti anksčiau – *nevalia* pavėluoti pasitinkant Otisus. Grir dar nematė nė vieno iš Selestės tėvų ir ji norėtų padaryti gerą įspūdį, užuot palikusi juos nusiminusius klajoti po Streito prieplauką per šią – pirmą – jų kelionę į salą. Grir nerimavo, kad vestuvės rengiamos tuoj po Liepos ketvirtosios, bet šis savaitgalis buvo vienintelis tinkamas per visą vasarą, o nukelti jas į rudenį nebuvo galima, nes Selestės motina Karen serga ketvirtos stadijos krūties vėžiu. Niekas nežino, kiek laiko jai liko.

Daina baigiasi, eismas visiškai sustoja, ir bloga nuojauta, kurios Grir sėkmingai neprisileido iki šiol, užpildo automobilį lyg kokia bjauri smarvė. Įprastai Grir būna neramu dėl dviejų dalykų: savo vyro ir kūrybos, bet kūryba visada galiausiai susitvarko (ką čia kalbėti apie mąžtančius parduodamų knygų egzempliorius, nors iš tikrųjų Grir darbas yra *rašyti*

detektyvus, o ne juos pardavinėti). Bet dabar ji nerimauja dėl... na, jeigu jai reikėtų tiksliai apibūdinti savo nerimo priežastį, ji sakytų, kad tai Selestė. Grir staiga ima atrodyti įtartina, kad jai taip lengvai pavyko imti vadovauti šioms vestuvėms. Kaip sakydavo Grir motina: *Tai, kas atrodo pernelyg gerai, kad būtų tiesa, dažniausiai ir būna tiesa.*

Toks įspūdis, tarsi Selestei vestuvės *nerūpi*. Nė kiek. Kaip Grir keturis mėnesius nekreipė dėmesio į tokią galimybę? Ji samprotavo, esą Selestė (išmintingai) sutinka su – ar neregėtai pasitiki – nepriekaištingu Grir skoniu. Ar kad vienintelis Selestės siekis – jog dėl jos motinos ligos vestuvės būtų suplanuotos kuo racionaliau.

Bet dabar išryškėjo kiti veiksniai, tokie kaip tai, kad Selestė ėmė mikčioti netrukus po to, kai buvo paskirta vestuvių data. Selestė ėmė kartoti tam tikrus žodžius ar trumpas frazes, bet tas miksėjimas tapo kai kuo rimtesniu ir net sekinančiu: Selestė užsikerta tardama *t*, *n* ir *p* tol, kol jos veidas parausta.

Grir paklausė Bendžio, ar dėl mikčiojimo Selestė turi bėdų darbe. Selestė dirba direktoriaus pavaduotoja Bronkso zoologijos sode, todėl retkarčiais yra prašoma skaityti paskaitas sodo lankytojams – daugiausia moksleiviams šiokiadieniais ir užsieniečiams savaitgaliais, – taigi Selestė turi kalbėti lėtai ir aiškiai. Bendžis atsakė, kad darbe Selestė mikčioja retai, dažniausiai namie ar bendraudama su žmonėmis.

Tuomet Grir susimąstė. Kuo galima aiškinti, kad žmogus pradėjo mikčioti būdamas dvidešimt aštuonerių? Tai kažkoks *ženklas*. Grir tuoj pat panaudojo šią smulkmeną savo rašomame romane: žudikas ima mikčioti dėl savo kaltės, ir tai atkreipia dėmesį panelės Dolės Hardavėj, senmergės detektyvės, pagrindinės visų dvidešimt vieno Grir detektyvo vei-

kėjos. Tai pravertė Grir, linkusiai panaudoti kiekvieną naują netikėtą susitikimą ir potyrį savo kūryboje, bet kaip tikrame gyvenime turi jaustis Selestė? Kas čia darosi? Grir nujaučia, kad mikčiojimas kažkaip susijęs su artėjančiomis Selestės vedybomis su Bendžiu.

Toliau apie tai galvoti nėra kada, nes staiga visos mašinos pajuda į priekį ir Grir ne tik greitai įvažiuoja į miestą, bet dar ir randa vietos automobiliui tiesiai priešais keltų prieplauką. Jai dar lieka dvi minutės. Kaip neregėtai pasisekė! Jos dvejonės išsisklaido. Šioms vestuvėms, šiai dviejų šeimų sąjungai per šventiškiausią vasaros savaitgalį, tikrai lemta įvykti.

KAREN

Iš tolo Nantaketo sala yra tai, apie ką ir svajojo Karen Otis: skoninga, žavinga, jūriška, klasiška. Keltas įplaukia į akmeninę prieplauką ir Karen spusteli Brusui ranką parodydama, kad dabar norėtų atsistoti ir paėjėti porą metrų iki turėklų. Brusas viena ranka apkabina Karen ir pakelia ją nuo suolo. Jis nėra stambus vyras, bet stiprus. 1984-aisiais jis tapo Pensilvanijos valstijos čempionu 65 kilogramų svorio kategorijoje. Karen pirmąsyk jį pamatė sėdintį Istono apylinkės vidurinės mokyklos baseino balkone. Ji plaukė etapą peteliške mokyklos kombinuotos estafetės komandoje, kuri įprastai treniruodavosi per pietų pertrauką, ir išlipusi iš vandens pastebėjo Brusą su treningo kelnėmis ir sportiniu megztiniu su gobtuvu, spoksantį į apelsiną savo rankose.

– Ką daro tas vaikinas? – balsu nusistebėjo Karen.

– Čia Brusas Otisas, – atsakė Treisė, estafetėje plaukianti krūtine. – Imtynininkų komandos kapitonas. Jiems vakare varžybos ir jis mėgina numesti svorio.

Karen apsijuosė liemenį rankšluosčiu ir užlipo laiptais prisistatyti. Nors dar tik dešimtokė, gamtos buvo apdovanota gražia figūra, tad bemaž neabejojo, kad pamatęs ją su ištisiniu maudymosi kostiumėliu Brusas Otisas pamirš apelsiną, savo svorį ir visa kita.

Brusas tvirtai laiko Karen ir jie abu prieina prie turėklų. Žmonės pamato juos besiartinančius, pastebi kaklaskare apvyniotą Karen galvą – ji neprisiverčia nešioti peruką – ir pasitraukia keletą žingsnių, kad susidarytų pagarbus tarpas.

Karen abiem rankomis įsistveria į turėklus. Net tam reikia pastangų, bet ji nori gerai matyti, kaip jų keltas priplauks. Visi namai palei vandenį didžiuliai, dešimt kartų didesni už Karen ir Bruso vienaukštį Derhamerio gatvėje Forkso miestelyje Pensilvanijoje; visi šie namai dengti pilkomis kedro malksnomis, su baltutėle apdaila. Kai kurie turi lenktas atviras verandas, kiti – kelių aukštų verandas, išdėstytas įmantriais kampais nelyginant džengoje*. Prie kai kurių vešlios žalios vejos, nusidriekiančios iki pat akmeninių sienų prieš siaurą paplūdimio ruožą. Virš kiekvieno namo plevėsuoja JAV vėliava, visi jie nepriekaištingai prižiūrimi. Toje gausybėje nepamatysi nė vieno apšepusio ar netvarkingo nepritapėlio.

Pinigai, – galvoja Karen. Iš kur visi tie pinigai? Ji pakankamai patyrusi ir žino, kad už pinigus nenusipirksi laimės – ir tikrai sveikatos, – bet vis tiek įdomu svarstyti, *kiek pinigų*

* Dženga – žaidimas vienas ant kito dedamais kubeliais.

reikia turėti žmonėms, kuriems priklauso šie namai. Visų pirma, šie namai *antri*, taigi reikia nepamiršti pirmų – namo rausvojo smiltakmenio fasadu Manhatane, plytinių rūmų Džordžtaune, dvaro Filadelfijoje ar žirgyno Virdžinijoje. Ir dar reikia turėti galvoje sklypų ant jūros kranto kainas šioje prestižinėje saloje. Paskui Karen galvoja apie visą apstatymą, kuris turi būti šiuose namuose: apie kilimus, sofas, stalus ir kėdes, lempas, lovas su baldakimais, prabangias belgiškas paklodes ir dekoratyvines pagalvėles, sūkurines vonias ir kvapnias žvakes prie jų. (Selestė išaiškino Karen, kad bendrovės „Yankee Candle“ gaminiai – dar ne viršūnė. Matyt, esama žvakių, kainuojančių daugiau kaip po *keturis šimtus dolerių*! Būsimoji Selestės svainė Abė dovanojo jai tokią žvakę sužadėtuvių proga ir kai Selestė pasakė Karen, kad „Jo Malone“ pušų ir eukaliptų aromato žvakė kainuoja keturis šimtus septyniasdešimt dolerių, Karen net švilptelėjo. Brusas tik šiek tiek daugiau sumokėjo už savo pirmą automobilį – 1969 metų „Chevy Nova“!)

Paskui, žinia, reikia mokėti darbuotojams: kraštovaizdžio specialistams, namų tvarkytojams, prižiūrėtojams, vaikų auklėms. Yra automobilių – landroverių, jaguarų, BMW. Turi vykti buriavimo ir teniso pamokos, reikia indiško medvilninio dryžuoto audinio suknelių su monogramomis, rumbuotų šilkinių kaspinų plaukams, brangių po laivą vaikščioti skirtų batelių kiekvieną sezoną. O maistas, kurio turi būti tokiuose namuose? Dubenys persikų ir slyvų, kartoninės dėžės braškių ir šilauogių, šviežiai iškepta duona, bolivinių balandų salotos, prinokę avokadai, ekologiški kiaušiniai, marmurinės jautienos kepsniai ir garuojantys ryškiai raudoni omarai. Ir sviestas. Daug daug sviesto.

Karen dar įtraukia kainą nuobodžių dalykų, apie kuriuos niekas nemėgsta galvoti: draudimo, mokesčių, elektros, kabelinės televizijos, advokatų.

Kiekviena šių šeimų turi turėti penkiasdešimt milijonų dolerių, nusprendžia Karen. Ne mažiau. O kaip kažkas uždirba *tiek daug pinigų?* Paklaustų Bruso, bet nenori, kad jis nesmagiai pasijustų. Tai yra ji nenori, kad jis *dar nesmagiau* pasijustų; ji žino, kad jis jau dabar jautriai reaguoja dėl pinigų – mat juodu jų neturi. Vis dėlto Brusas bus geriausiai apsivilkęs vyras vestuvėse, Karen tuo neabejoja. Mat Brusas dirba prabangios „Neiman Marcus“ parduotuvės kostiumų skyriuje „Prūsijos karaliaus“ prekybos centre. Jis gauna 30 procentų nuolaidą drabužiams ir jų pataisymas jam nieko nekainuoja. Jam pavyko išsaugoti imtynininko figūrą – stiprius pečius, laibą liemenį (vadinamojo alaus pilvo jis neužsiaugins!) – ir iš šono atrodo įspūdingai. Jeigu būtų penkiais centimetrais aukštesnis, kartą jam sakė parduotuvės vedėjo pavaduotojas, galėtų dirbti modeliu.

Brusui taip patinka geri drabužiai, kad šiuo atžvilgiu jis beveik panašus į moterį. Kai parsineša namo ką nors nauja (o taip būna gana dažnai ir tas faktas trikdydavo Karen, nes jie nelabai turi pinigų naujiems drabužiams ar pinigų eiti ten, kur galėtų juos vilkėti), jam patinka surengti Karen madų demonstravimą. Ji atsisėda ant lovos krašto (pastaruoju metu joje guli), o Brusas apsirengia vonios kambaryje, iš jo išeina vieną ranką užsidėjęs ant klubo ir grakščiai vaikštinėja po kambarį it podiumu. Tai kaskart prajuokina Karen. Ji ėmė suprasti, kodėl jis perka naujus kostiumus, marškinius, kelnes, kaklaraiščius ir kojines – kad suteiktų Karen džiaugsmo.

Ir todėl, kad jam patinka gražiai atrodyti. Šiandien jų atvykimui jis pasipuošė juodais „G-Star“ džinsais ir „Robert Gra-

ham“ marškiniais – juodos ir turkio spalvos, turkiško rašto, su kontrastą sudarančiais žiogo žalumo rankogaliais, mūvi kojines zebro dryžiais ir avi nevarstomus juodos zomšos „Gucci“ batus. Saulėkaitoje karšta. Net Karen, kuriai visada būna šalta, dabar dėl chemoterapijos šilta. Brusas tikriausiai baigia iškepti.

Priekyje pasirodo švyturys, apjuostas Amerikos vėliava, paskui Karen pamato dvi bažnyčių smailes, vieną baltą bokšto špilį ir laikrodžio bokštą su auksiniu kupolu. Uostas prisigrūdęs įvairaus dydžio burlaivių, motorinių jachtų su bokšteliais žuvims iš tolo aptikti, katerių ir motorlaivių su kajutėmis.

– Kaip filmo dekoracijos, – sako Karen, bet jos žodžius nusineša vėjas nuo jūros ir Brusas jų neišgirsta.

Iš jo veido išraiškos ji mato, kad jis ne mažiau pakerėtas kaip ji. Tikriausiai jis mano, kad jie nėra buvę tokioje kerinčioje vietoje nuo jų medaus mėnesio prieš trisdešimt dvejus metus. Tada jai buvo aštuoniolika, ji ką tik buvo baigusi vidurinę ir, sumokėjus už vestuvių apdarus ir ceremoniją teismo rūmuose, jiedviem liko du šimtai aštuoniasdešimt dolerių savaitės atokvėpiui. Jie nusipirko dėžę vyno, maišyto su sultimis (dabar toks nebemadingas, bet kaip Karen tada patiko šaltas vynas su aviečių sultimis!), ir visokių užkandžių – kukurūzų traškučių, tortilijų, svogūnų skonio kukurūzų žiedų – sėdo į Bruso „Chevy Nova“, paleido „Meat Loaf“ dainą „Šikšnosparnis iš pragaro“ ir abu plyšojo visa gerkle.

Anksti pasiekė Džersio pakrantę, bet nė vienas nejuto poreikio sustoti. Pakrantė buvo jų jaunystės paplūdimys: čia atvažiuodavo su klase, kiekvieną vasarą su tėvais leisdavo atostogas Vaildvude, taigi jie važiavo toliau į šiaurę, link Naujosios Anglijos.

Naujosios Anglijos pavadinimas, dabar prisimena Karen, skambėjo labai egzotiškai.

Miestelyje Madisono pavadinimu Konektikute, išvažiavus iš I-95 autostrados, jiems baigėsi benzinas. Pagrindinė miestelio gatvė buvo apsodinta lapuočiais, juosiama krautuvėlių ir atrodė lyg iš šeštojo dešimtmečio situacijų komedijos. Degalinėje išlipusi pramankštinti kojų Karen užuodė ore druską.

– Manau, esam netoli vandens, – tarė ji.

Jie paklausė degalinės patarnautojo, ką verta pamatyti Madisone, ir jis nurodė jiems restoraną „Omarų denis“, iš kurio matyti visas Long Ailando sąsiauris. Kiek toliau toje pačioje gatvėje kaip ir restoranas, kitoje pusėje nuo valstybinio parko su paplūdimiu, buvo „Sėkliaus“ motelis. Kambarys jame savaitei jiems kainavo šimtą penkis dolerius.

Karen žino menkai mačiusi pasaulį. Ji niekada nebuvo Paryžiuje, Bermudoje ir net Vakarų pakrantėje. Juodu su Brusu atostogų veždavosi Selestę į Pokono kalnus. Žiemą slidinėdavo Kamelbako slidinėjimo kurorte, vasarą važiuodavo į „Didžiojo vilko urvo“ vandens parką*. Likdavusius pinigus taupė Selestės studijoms. Ji nuo mažumės ėmė domėtis gyvūnais, tad ir Brusas, ir Karen vylėsi, kad ji taps veterinare. Juos tenkino ir kai Selestė ėmė domėtis zoologija. Jai buvo pasiūlyta dalinė Majamio universiteto Ohajuje stipendija. Universitetas turėjo geriausią šalyje zoologijos fakultetą. Gaunant „dalinę stipendiją“ reikėjo dar nemažai pinigų: kažkiek už mokslą, už kambarį, maitinimą, knygas, pramogas, autobuso bilietą į namus, taigi kelionėms likdavo visai mažai.

---

* *Great Wolf Lodge* – vandens parkų tinklas Jungtinėse Valstijose.

Tad ta vienintelė kelionė į Naująją Angliją liko šventa ir Karen, ir Brusui. Dabar jų padėtis dar blogesnė – beveik šimtas tūkstančių skolos, susidariusios dėl Karen medicinos sąskaitų, bet kelionės į Nantaketą jie nieku gyvu nebūtų atsisakę. Grįždami namo, kai Selestė su Bendžiu bus išvykę į Graikiją medaus mėnesio, jie užsuks į Madisoną Konektikute, kaip Karen slapčia vadina, Didžiajam finalui. „Sėkliaus“ motelio seniai nebėra, todėl Brusas užsakė apartamentus su vaizdu į vandenyną „Madisono paplūdimio“ viešbutyje. Viešbutis priklauso „Hiltono“ tinklui. Brusas sakė Karen, kad apartamentus gavo už dyką, nes priėmė „Hiltono“ garbės taškus, jam pasiūlytus jo parduotuvės generalinio direktoriaus pono Aleno. Karen žino, kad visi Bruso bendradarbiai suko galvą, kaip padėti savo mėgstamam pardavėjui Brusui iš kostiumų skyriaus, kurio žmonai diagnozuota paskutinė vėžio stadija. Nors tai šiek tiek žemina, ji dėkinga už rūpestį, ypač už pono Aleno kilnų pasiūlymą sumokėti už jų viešbutį. Madisonas Konektikute įgavo jiems rojaus bruožų. Karen nori valgyti omarus – su sviestu, daug daug sviesto – ir nori stebėti, kaip medaus spalvos saulės rombas leidžiasi į Long Ailando sąsiaurį. Ji nori užmigti Bruso glėbyje klausydamasi, kaip bangos teškena į krantą jų dukrai sėkmingai ištekėjus.

Didysis finalas.

Praėjusį rugpjūtį Karen sužinojo turinti auglį slankstelyje L3. Krūties vėžys, kurį ji manė įveikusi, išplito į kaulus. Jos onkologas daktaras Edmanas jai pasakė, kad jai liko nuo metų iki pusantrų. Karen mano išgyvensianti mažiausiai iki vasaros galo, o tai didžiulė palaima, ypač kai pagalvoji, kiek daug žmonių per žmonijos istoriją mirė be jokio įspėjimo. Juk Karen galėtų eidama Nortamptono gatve prie žiedo Istono

centre būti partrenkta automobilio – tada vėžio diagnozė nebeturėtų reikšmės.

Žinia pribloškė Selestę. Ji buvo ką tik susižadėjusi su Bendžiu, bet sakė norinti nukelti vestuves, išvažiuoti iš Niujorko ir grįžti į Istoną rūpintis Karen. Tai buvo visiška priešingybė tam, ko norėjo Karen. Karen ragino Selestę vestuves *paankstinti*, o ne nukelti.

Visada paklusni Selestė taip ir padarė.

Kai prieš savaitę daktaras Edmanas paskambino ir pasakė, kad vėžys išplito į skrandį ir kepenis, Karen su Brusu nusprendė naujieną nuslėpti nuo Selestės. Išvykdama pirmadienio rytą Karen atsisveikins su Seleste, tarsi viskas būtų gerai.

Jai tereikia ištempti ateinančias tris dienas.

Karen vis dar gali eiti su lazdele, bet Brusas susitarė, kad ji neįgaliojo vežimėliu būtų grakščiai nuvežta trapu į prieplauką. Jų turi laukti Grir Garison Vinberi, tiksliau, Grir Garison – pasak Selestės, žmonės retai prideda vyro pavardę. Nei Karen, nei Brusas nėra pažįstami su Grir, bet Karen perskaitė dvi jos knygas, naujausiąją „Mirtis Dubajuje“ ir romaną, kuris pelnė jai šlovę dešimtojo dešimtmečio pradžioje, „Žudiką Chao San gatvėje“. Karen ne kokia knygų kritikė – ji išstojo iš trijų knygų mėgėjų grupių, nes romanai, kuriuos jos rinkdavosi, buvo labai niūrūs ir slegiantys, – bet ji gali pasakyti, kad „Žudikas Chao San gatvėje“ yra dinamiško veiksmo ir įdomus. (Karen nenumanė, kur ta Chao San gatvė, paaiškėjo, kad Bankoke; knygoje pateikta įvairių smulkmenų apie tą miestą: šventyklas, gėlių turgų, žaliųjų papajų salotas su skrudintais žemės riešutais, – ir dėl jų skaitydama knygą jauteisi,

lyg žiūrėtum kelionių kanalą per televizorių). Tačiau „Mirtis Dubajuje“ buvo šabloniška ir nuspėjama. Kas žudikas, Karen suprato keturioliktame puslapyje – plikas vyrukas su ūsų tatuiruote. Karen pati būtų galėjusi parašyti įdomesnį romaną pasiremdama vien serialu „CSI: Majamis“. Karen svarsto, ar Grir Garison, gerbiama detektyvų rašytoja, visada minima kartu su Sju Grafton ir Luiza Peni, dabar, būdama pusamžė, ėmė rašyti be entuziazmo, iš inercijos.

Karen atidžiai apžiūrėjo Grir nuotraukas; abiejuose Karen perskaitytų knygų viršeliuose buvo ta pati nuotrauka, nors knygos buvo išleistos beveik dvidešimt penkerių metų skirtumu. Grir užsidėjusi įmantrią šiaudinę skrybėlę plačiais kraštais, fone matyti vešlus angliškas sodas. Nuotraukoje Grir maždaug trisdešimties. Plaukai blyškiai šviesūs, oda nepriekaištingai blyški. Akys – gražios sodriai rudos spalvos, ilgas dailus kaklas. Ji nėra itin graži moteris, bet nuo jos sklinda klasiškumas, elegancija ir net karališka dvasia, tad Karen supranta, kodėl ji nusprendė niekada neįdėti naujesnės nuotraukos. Kas nori matyti, kaip amžius prislegia moterį? Niekas. Taigi Karen turi pati įsivaizduoti, kaip Grir gali atrodyti dabar, su raukšlėmis, nebe tokiu glotniu kaklu, galbūt su dalimi pražilusių plaukų.

Prieplaukoje grumdosi žmonės – išlipantieji, pasitinkantieji svečius, klaidžiojantys po krautuvėles turistai, išalkusios poros, ieškančios, kur papietauti. Vėžys įsimetė Karen į skrandį, todėl ji retai jaučiasi alkana, bet apetitą dabar jai sužadina mintis, kad valgys omarą. Ar vestuvių savaitgalį bus patiekiami omarai? – paklausė ji Selestės.

Taip, Bete, – atsakė Selestė ir išgirdusi savo pravardę Karen nusišypsojo. – *Bus daug omarų.*

– Karen? – sušunka kažkas. – Brusai?

Karen žvalgosi minioje ir pamato moterį – šviesiaplaukę, liesą, maniakiškai besišypsančią, nors gal šypsena tik atrodo maniakiška, nes moteriai patempta veido oda, – besiartinančią prie jų plačiai išskėstomis rankomis.

Grir Garison. Taip, čia ji. Jos plaukai tokie pat blyškiai šviesūs, brangūs akiniai – „Tom Ford“? – ant viršugalvio. Vilki aptemptas baltas kelnes su skeltukais ir ilgą baltą lininę palaidinukę; Karen spėja, kad šie apdarai labai stilingi ir vasariški, nors ji pati labiau mėgsta spalvotus, nes tiek daug metų dirbo „Crayola“ kreidelių ir dažų dailininkams fabriko Istone suvenyrų parduotuvėje. Karen nuomone, Grir atrodytų įdomiau, jei palaidinė būtų purpurinė arba ryškiai geltona.

Grir prilėkusi apkabina Karen vežimėlyje nesulaukusi patvirtinimo, kad ji iš tikrųjų Karen Otis, todėl Karen nesmagiai pasijunta: matyt, juodu su Brusu taip išsiskiria iš minios, jog supainioti jų su niekuo neįmanoma. Nors gal Selestė rodė Grir jų nuotraukas.

– Kaip nuostabu pagaliau jus pamatyti, – sako Grir. – Ir dar tokia džiugia proga. Esu be galo sujaudinta, kad jums pavyko atvykti.

Karen suvokia, kad tuoj ims nemėgti Grir ir įsižeisti dėl kiekvieno jos žodžio. *Žinoma*, Karen su Brusu atvyko! *Išteka* jų vienturtė duktė, jų pasididžiavimas ir džiaugsmas!

Karen reikia keisti savo nusistatymą, ir greitai. Jai reikia atsikratyti to niekingo pavydo, nevisavertiškumo pojūčio, gėdijimosi to, kad juodu su Brusu nėra turtingi ar rafinuoti. Labiausiai Karen turi atsikratyti ją graužiančio pykčio. Tą pyktį sukelia tikrai ne konkrečiai Grir. Karen pyksta ant visų, kas nėra ligoniai. Visų, išskyrus Brusą. Ir, aišku, Selestę.

Bendžis ir Selestė – tobula pora.
Labiau už viską šiame pasaulyje Merit nori to, ką turi anuodu.

ELIN HILDERBRAND – amerikiečių autorė, dvidešimt penkerius metus gyvenanti Nantaketo kurorte, 22 bestseleriais tapusių romanų autorė, kurią spauda vadina „paplūdimio romanų karaliene“. „Tobula pora“ – *Publishers Weekly* ir *New York Times* bestseleris apie santuokinio gyvenimo paslaptis.

Nantakete nėra netobulų dalykų. Tobuli namai, tobuli vakarai prie baseino, tobuli vaikai ir tobuli sutuoktiniai. Gyvenimas prašmatnus ir patogus, koks gali būti tik čia, aukštuomenės kurorte, kur visi vienas kitą pažįsta, o visos iškylančios problemos tuoj pat diskretiškai paslepiamos. Tobulos turi būti ir Selestės Otis ir Bendžio Vinberio vestuvės. Sezono pažiba, įvykis, kurio visi laukė, su pasimėgavimu narstydami kiekvieną būsimų sutuoktuvių smulkmeną. Pasakiškai turtingi jaunikio tėvai negailėjo nieko, kad vestuvių diena taptų išties nepamirštama.

Ir tikrai: šios dienos Nantakete nepamiršo niekas. Tačiau anaiptol ne dėl vestuvių prabangos ar nuostabios nuotakos suknelės. Kelios valandos iki ceremonijos geriausia nuotakos draugė Merit, vyriausioji pamergė, randama negyva – ir visi iš draugų ir giminių tučtuojau tampa įtariamaisiais. Policijos valdybos viršininkas Edas pradeda kalbėti su kiekvienu: nuotaka, jaunikiu, jaunikio motina – įžymia detektyvinių romanų rašytoja, pamergėmis ir netgi savo paties dukterėčia... Ir labai greitai paaiškėja, kad kiekvienos vestuvės yra minų laukas. Kad kiekvienas turi ką slėpti. Ir kad nė viena pora nėra tobula.

„Tobula pora“ – elegantiškas romanas, įsukantis į įvykių sūkurį ir priverčiantis lašas po lašo godžiai gerti iš pažiūros tobulų santykių nuodus. Tobulas romanas vasaros atostogoms.

ISBN 978-609-466-401-4
9 786094 664014
TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt